

KAPITOLA PRVNÍ

GORDON MEMORIAL PARKWAY 11287
CALDWELL, STÁT NEW YORK

Nedělá mi to velký zadek?“
Otázka padla úplně nenuceně, jako by sakra dávala nějaký smysl, a Eddie Blackhawk otevřel ústa k odpovědi. Pak potřásl hlavou. „Nevím, jak reagovat.“

„Ale no tak.“ Jeho nejlepší přítel Adrian Vogel zages- tikuloval přes okno šedočerného Mini Cooperu. „Bud' upřímný.“

Na zlomek vteřiny se v Eddieho mysli zahrnul obraz chlápka s vyčkávavým výrazem, udička paměti, která byla zbytečná po těch staletích, co spolu strávili: Ad byl drsnácký pohledný týpek, učiněný Hugh Jackson, vysoký a tmavý, jen doplněný stříbrnými piercingy v chřípí, na dolním rtu, na vnějších okrajích uší. Nedávno si oholil hlavu – protože si zásluhou reklamy s Petem Davidsonem koupil holicí strojek a nic jiného k holení neměl – a vlasy už mu dorůstaly a tvořily na lebce stín. Oblečení měl černé a bundu taky. Stejně tak i zbraně, ačkoliv ty byly stejně jako jeho intimní místa zakryté.

„Haló?“ pobídl Eddieho druhý padlý anděl. „Co říkáš mně a tomu autu?“

„Žasnu, že se ti do něj vejde pozadí.“ Eddie se rozhlédl po zchátralém autosalonu. „Proč že tu jsme?“

„Vole.“ Adrian vystoupil, mohutné svalnaté tělo se rozšiřovalo do obvyklé výšky a šířky, jako by se znovu nafukovalo po vyjmutí z vakuového balení. „Klidně si nadávej, víš. To tě nezabije.“

Vzhledem k tomu, že byli oba nesmrtelní, téma zba-

vení života bylo podružné – stejně jako veškeré názory na tuhle hračku o rozměrech krabice od bot, která se na trhu vydávala za schopnou silničního provozu. A zatímco se Eddie už asi po sté rozhlížel kolem sebe, byl by rád slyšel odpověď na svou otázku: Co sakra dělají na tomhle místě? Mezi obklady stěn z umělého dřeva, vybledlými fotkami aut z osmdesátých let, vylétajících z ostrých zatáček, a sortimentem, který působil dojmem kandidátů na náhradní díly, si připadal, jako by se vrátil v čase o čtyři desetiletí a Kate Bushová by měla každou chvíli uvést novou skladbu, místo aby ji uváděl Netflix jako soundtrack pro pamětníky.

Ale na druhé straně, uzavřeli dohodu s Bohem, že ano. A při tom, jakých pokroků nedosahovali za poslední tři roky své mise, proč by tady *neměli* skončit? Nebylo to tu o nic víc nasměrované ani nahodilé než kterékoli jiné místo v Caldwellu.

„Zdravím,“ zazněl tichý hlas, „chtěli byste něco vědět o tom Mini?“

Eddie stočil zrak a potom musel zamířit dolů, hodně dolů. Brunetka, která k nim přistoupila, měřila jen málo přes metr padesát a soudě podle toho, jaká únava z ní čísel, odhadoval její věk na pětadvacet až čtyřicet let. Stejně jako ostatní prodejci měla ke kalhotám zlatě kostkované sako, ale vypadalo na ní jako stan, dokonce si musela ohrnout rukávy.

„Asi není třeba,“ zabručel Eddie. „Ale díky.“

Zvedla ruku a dotkla se zavíracího špendlíku, který jí na pravé straně držel pohromadě brýle – jako by se bála, že stejně jako šroubek, který nahrazovala, ji i tahle věc zklame.

„No, kdybyste něco potřebovali, tak...“

„Přebírám to, Steph.“

Muž s knírem jako z pornofilmu, v kompletním kostkovaném obleku – nejen sako – a s lokty hráče hokeje ji odstrčil z cesty. „Bud James, jak se vede? Jsem majitel, viděli jste mě v televizi.“

Hrdě namířil prstem na reklamní výřez z fotografie, na němž byl vyveden v životní velikosti. Očividně zesťihlený pomocí filtru. „To jsem já, váš kámoš přes auta. Pěkný oblek, co? Skvělé auto, co? Pojďme si vyjet na zkušební jízdu.“

Eddie se naklonil ke straně. Žena, která byla předtím odstrčena stranou, couvala, stěvíce s měkkými podrážkami vrzaly na ošoupané modrobílé dlaždicové podlaze. Popotáhla si sako, zhluboka se nadechla a odvrátila se ke sbírce omšelých kraksen uvnitř autosalonu. Do dveří vstupovala další dvojice a žena napřímila ramena, než se k ní vydala.

„Jak se vede?“ Bud James přiblížil obličej k Eddieho tváři. „Tak co ta zkušební jízda.“

Ad, který kroužil kolem Mini, jako by ho chtěl pozvat na rande, přistoupil k nim a na zlomek vteřiny jste se museli v duchu ptát, jestli Bud nebude mít s tím gothským zevnějškem problém.

Nee. Budovi to zřejmě nevadilo. Ale na druhé straně, patrně by prodal auto i démonovi, kdyby měl hotovost nebo kreditku.

„Není důvod ke zkušební jízdě. Vezmu si ho.“

Bud se usmál jako na plakátu a zavolal přes rameno: „Zazvoň, Mabel!“

Obstarožní žena s jasně modrými očními stíny u recepčního pultu vstala za doprovodu vrzání kloubů a začala vyzvánět jak o život, přičemž dva další prodejci z Budova klubu, rovněž v kostkovaném odění, zapumpovali radostně pěstmi.

„Vyřídíme papíry.“ Bud plácl Ada po rameni. „Musím říct, že když jsem vás viděl přicházet, hádal jsem, že si půjdete tam pro toho chargera.“

Eddie se ohlédl k mohutnému bouráku z oceli, skla a pneumatik se zatmavenými okny. „To je pěkné auto.“

„My vám ho prodáme, co vy na to?“

Když chtěl Bud užuž zopakovat tu blbost s plácnutím po zádech na Eddieho, padlý anděl přimhouřil oči

– a muž zkameněl uprostřed pohybu a couvl. „Vidím, že jste rezervovaný. To respektuju. To jednoznačně respektuju, jo? Pojd'te.“

Ad radostně zagestikuloval rukama s roztaženými prsty. Pak odskotačil do Budovy kanceláře, přičemž vypadal jako Smrt'ák, který se předávkoval cukrem.

Eddieho smysly pošimralo bezdůvodné varování, když pohlédl na prodejkyňi. Odváděla dvojici k minivanu a ve tváři se jí zračila slabá naděje.

„No tak,“ volal Ad. „Jdeme na to.“

Budova kanceláře byla menší verzí showroomu, stejné zařízení, stejná cesta časem do minulosti. Na stěně za psacím stolem se skvěl nápis „MÁTE KAMARÁDA V OBCHODĚ S AUTY,“ vyvedený na modro-bílém pozadí s dvěma fotkami Buda po stranách.

„... žádost o půjčku, proč ne.“ Bud usedal za stůl, kostkovaný král na papírovém trůně. „Jen si ověřím kredit...“

„Hotově,“ prohlásil Ad a rovněž zaparkoval na židli. „Dám vám patnáct.“

No, tohle tedy Buda umlčelo. Ale rychle se vzpamatoval a povytáhl si kostkované kalhoty nad pupek. „No tedy. Jste dobrý zákazník, to vám tedy řeknu. Ale na takovou slevu asi přistoupit nemůžeme. Musím myslet na...“

„Patnáct tisíc.“ Ad vytáhl svazek bankovek z kapsy kožené bundy. „A zařídíte převod a daň.“

Začalo odpočítávání, před Budem se vršily uspořádané hromádky po deseti stodolarových bankovkách a muž zmlkl. Když byly všechny peníze na stole a Ad se s úsměvem napřimil, bylo jasné, že požadovaná cena se snížila. Nic nepomůže při vyjednávání tolik jako trochu hotovosti.

„Jde to na vrub Stephanie Kowalskiové,“ poznamenal Eddie tlumeným hlasem. „To auto nám prodala ona.“

Bud po něm střelil pohledem. „Prosím?“

„Dáte jí provizi z prodeje.“

„Měníme dějiny, synku?“ Eddie na muže jen zíral a Bud si odkašlal. „Nemám rád, když mi lidi mluví do podnikání.“

Eddie přistoupil k psacímu stolu a smetl peníze do hrušky. „Jdeme, Adriane. CarMax nabízí na internetu padesát takových...“

„Tak moment,“ vyskočil Bud ze židle. „Nebudeme se ukvapovat.“

„Zavolejte sem Stephanie. Sdělíte jí tu dobrou zprávu a já vám dám prachy.“

Když Bud pohlédl na Ada, jako by očekával podporu, padlý anděl jen pokrčil rameny. „Jak říká kámoš.“

Bud si cestou k otevřeným dveřím něco mumlal, a pak se vyklonil z veřejí. „Steph. Pojď sem.“

O dvacet minut později se Adrian fotil vestoje mezi Skutečným Budem a Vyříznutým Budem, Mini Cooper už byl venku z autosalonu, Eddie držel klíček a přitom hladil charger po kapotě. Představoval si, jaké by to bylo, sednout za volant silného vozu a odjet, přičemž hleděl na prosklené okno, tvořící průčelí showroomu. Představoval si, jak sprška skla padá jako diamanty, leskne se a třpytí, když dopadá na šachovnicovou podlahu a volně se rozlétá na všechny strany.

„No, musíte si přijít s kamarádem pro ten charger!“ zvolal Bud a tleskl rukama. „Tamhle Mabel potřebuje trochu pohybu, vid', Mabel.“

Mabel u pultu přikývla a zapumpovala obstarožní pěstičkou, jako by troubila na klakson skútru pohyblivosti.

Bud se naklonil blíž a ztlumil hlas. „Je to důležitá členka týmu.“

„To jistě.“ Ad natáhl ruku. „Díky, Bude.“

„Ne, *já* děkuju.“

Adrian zamířil ke dveřím krokem významného politika, rozvlnil zástup kostkovaných prodejců, pokynul Mabel, bouchl se pěstí do prsou a udělal znamení míru na umouňného mechanika v koutě. Eddie jen vyšel bočními dveřmi a zavrtěl hlavou nad Mini Cooperem. Ta věc měla pneumatiky o velikosti bagelů a do zadního zavazadlového prostoru by se vešla leda tak příruční taška...

„Mockrát vám děkuju.“

Eddie se ohlédl. Stephanie Anne Kowalskiová – třicet čtyři let, vdaná, dvě děti, manžel obžalovaný za řízení v opilosti, matka po mrtvici v ústavu, trvalé bydliště balancující na okraji propadnutí bance kvůli nesplacení hypotéky – vyšla z autosalonu, a jak se k nim blížila, spínala ruce na hrudní kosti, jako by se modlila.

„Jen jsem vám chtěla říct, jak moc si vážím...“ Její slova vyzněla do ztracena, když zaměřila hnědé oči na cosi těsně nad jeho hlavou. Vetřel se do nich úžas a pokřižovala se. „Vy jste anděl.“

Vlídne se na ni usmál a ignoroval její zbožný výraz. „To vy jste nás oslovila. Je jediné fěr...“

„Máte svatozář.“

Eddie se zamračil. „Ne, nemám.“

Zvolna otočila hlavu k Adrianovi, který se zastavil s jednou nohou v Mini Cooperu. Roztřeseným prstem na něj ukázala.

„On je taky anděl,“ vydechla, omládlá výrazem zbožného úžasu.

Eddie pohlédl na svého nejlepšího přítele. Nikde kolem dotyčného nebylo nic vidět – ale na každý pád by to člověk neměl vnímat, ani kdyby Ad svou podstatu nemarkoval.

Čas odtud vypadnout. „Sbohem, Stephanie, mějte se...“

Nesevěkla jeho předloktí nijak silně, ale dotek ho zaujal, do kostí mu vystřelilo podivné šumění a šířilo se do celého těla.

Pohlédl na ženu... a rysy její tváře zmizely, rozbité brýle, oči, nos a ústa se rozmazaly, nezbylo po nich nic než oválná prázdnota pleťové barvy. A pak následoval hlas.

Eddie ještě nikdy nic takového neslyšel, sladký zpěvavý soprán a současně hluboký zvukný alt, slabiky se splétaly a rozplétaly v harmonii, která mu zvučela v hrudi.

Hora Velkého vozu.